

Tùý Bút: Tình Thư Anh Viét Gởi Em

Song An Châu

Em Hồng Ánh thương mến,

Đêm nay anh nằm trần trọc mãi đến 12 giờ khuya, khi đồng hồ treo trên tường reo lên một hồi nhạc vui và gõ đều đều 12 tiếng keng keng mà anh chưa chớp mắt được. Hằng đêm anh thường dễ giấc một cách dễ dàng sau một ngày làm việc mệt nhọc vào lúc 11 giờ đêm thì nhip thở đều đều đưa anh vào giấc ngủ êm đềm. Đêm nay anh không ngủ được vì nhớ đến em. Hình bóng và lời nói dịu hiền, ngọt ngào của em cứ lờn vờn hoài trong tâm trí anh. Nhất là những tâm tình chân thật về cuộc đời đầy bất trắc, thương tâm của em mà em đã thổ lộ cùng anh trong thời gian quen nhau mấy năm qua như thấm sâu vào xương tủy, da thịt và tâm hồn anh, không bao giờ rút rời được.

Anh không dễ giấc ngủ được vì trong lòng anh quay quắt nhớ đến em. Anh rời giường ngủ đến mờ máy và đối diện trước màn hình chiếc computer cũ kỹ của anh. Khi màn hình lóe sáng, anh cầm con chuột đưa mũi tên vào Microsoft office work để gõ lên những dòng chữ đang ẩn chứa tâm tình của em trong tim anh. Anh ngồi đối diện trước màn hình vô hồn, vô cảm hàng giờ mà chưa gõ được chữ nào, vì tình cảm nhớ thương em cứ tràn ra như thác lũ vỡ bờ. Anh đắn đo chưa biết bắt đầu từ ngọn nguồn nào để ghi lại theo trình tự diễn tiến qua thời gian anh và em quen nhau. Anh vội đứng lên đi đến phích nước lọc, rót một ly nước lạnh và từ từ uống, để định thần. . .

Anh nhớ lại. Anh quen em qua sự giới thiệu của một người bạn văn, thơ. Dù chưa một lần gặp mặt, nhưng tình nghĩa thân quen như anh em lâu rồi... Lúc đó anh phụ trách trang thơ cho một tờ báo Bán Nguyệt San tại địa phương nơi anh cư ngụ là Atlanta, GA. Nhiệm vụ của anh được Ông Chủ Nhiệm kiêm Chủ bút tờ báo giao cho anh chọn những bài thơ do độc giả gửi đến. Trước tiên anh đọc qua nội dung, xem niêm luật đúng sai, sửa lỗi chánh tả, rồi gửi cho ông Chủ Nhiệm xem lại với ý kiến hợp với tôn chỉ tờ báo hay không và tùy ông chọn lựa cho kỳ báo ấn hành kế tiếp.

Nhờ làm công việc này, anh quen được nhiều bạn thơ và quen được em. Năm tháng dần dà trôi qua, thư đi tin lại rồi anh và em thân nhau lúc nào không biết nữa? Em lúc nào cũng giữ khoảng cách tình cảm giữa anh và em không gần nhau, em tương kính anh như người anh tinh thần để dẫn dắt, giúp đỡ em trên bước đường văn nghệ và đường đời... Anh thì đối xử với em lúc đầu như một độc giả thường xuyên mướn mộ tờ báo và sau này khi em thường gửi bài đăng báo, anh xem em là một cộng tác viên thường trực của tờ báo và tình cảm của anh với em như dòng sông êm đềm chảy qua vùng thảo nguyên xanh tươi, hoa thơm cỏ lạ...

Cho đến một hôm, em còn nhớ không? Vào một buổi sáng Chủ nhật, miền Nam nắng ấm. Anh nhận được cú phone của em từ miền Tây Bắc nước Mỹ. Anh rất ngạc nhiên và hụt hẫng khi nghe lời nói trong phone không vui tươi, ngọt ngào như mọi khi em gọi cho anh mà dường như tiếng nói của em nghẹn ngào và pha lẫn nước mắt ... Anh hỏi em có chuyện gì không? Em trả lời:

- Em khổ quá anh ơi! Em không biết tính sao. Em như người đang trôi trên biển, cần một cái phao.

Anh rất ngạc nhiên, anh không biết chuyện gì, lành hay dữ xảy đến cho em... Anh vội vã hỏi em:

- Có chuyện gì xảy ra vậy em? Em hãy bình tĩnh cho anh biết đi.

Đầu giây bên kia im lặng... rồi nghe tiếng nức nở khóc... Anh càng lo lắng. Tim anh nhói đau. Trong giây phút im lặng, anh càng lo lắng, nghĩ ngợi... đặt nhiều giả thuyết không lành về em. Anh nhớ lại tháng trước đây em nói sẽ có chuyện vui khi em tìm được một bờ vai, một điểm tựa cho em ở trên đất Mỹ này vĩnh viễn...

* * *

Qua giây phút chờ đợi trong nao núng, thời gian như dừng trôi. Đầu giây bên kia, tôi nghe tiếng nghẹn ngào của em nói:

- Em quen anh bấy lâu nay qua văn thơ trên mạng. Em rất mến anh, nhưng em không tiện kể về đời tư của em cho anh nghe. Giờ đây em nói thật cho anh biết, khi em và anh đã hiểu nhau, thân quen nhau qua một thời gian dài. Em nói thật, em rất yêu anh. Dù chưa một lần gặp nhau, chỉ trao đổi qua thư từ hình ảnh trên mạng, nhưng hình ảnh của anh luôn trong tim em. Tình yêu giữa anh và em trong trắng như tờ giấy chưa thấm một vết mực nào. Như em nói trước đây... em sẽ tìm một bờ vai, một điểm tựa cho em ở trên đất Mỹ này vĩnh viễn

... khi em nghĩ đến anh, nhưng mộng không thành rồi anh ơi!

Hơn tháng nay em không thư từ, gọi phone cho anh như thời gian qua... Vì người yêu cũ của em ... Em và anh ấy cùng là bạn thân, học chung cùng một lớp tại trường Đại học Sư Phạm Sài Gòn trước năm 1975 và cùng đổi về dạy học chung một trường tại Tỉnh Gò Công. Thời gian ấy, đôi lần Cha mẹ anh bạn này đến thăm hỏi em. Em không dứt khoát trả lời Ba Má em em đồng ý hay không. Đến khi em vượt biên qua Mỹ định cư một thời gian. Ba Má em mới thông báo cho em là đã nhận sính lễ hỏi cưới của bên gia đình anh ấy. Nay người xưa đã qua đây gặp lại em rồi. Ba Má em bắt buộc em phải thành hôn với người tình cũ ... Tôi nghe tiếng thốn thức đầu giây bên kia, tiếng nói nghẹn ngào, đứt quãng.

- Em... từ giã... từ giã... anh ...

Song An Châu